

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 stycznia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Józef Iwulski

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z powództwa K. P.

przeciwko Izba Administracji Skarbowej w [...].

o odszkodowanie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Spółecznych w dniu 9 stycznia 2024 r.,

skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 31 maja 2022 r., sygn. akt VIII Pa 247/21,

1. odrzuca skargę kasacyjną,

2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1350 (tysiąc trzysta pięćdziesiąt) złotych wraz z odsetkami z art. 98 par. 1¹ k.p.c. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Lublinie wyrokiem z 5 października 2021 r., VII P 909/17 oddalił powództwo K. P. (powód) przeciwko Izby Administracji Skarbowej w [...]. (pozwana) o odszkodowanie w związku z wygaśnięciem stosunku pracy – służby.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że pismami z 9 i 21 lutego 2017 r. Dyrektor Izby Celnej w B. poinformował powoda, że w związku z powstaniem Krajowej Administracji Skarbowej z dniem 1 marca 2017 r. będzie wykonywał dotychczasowe obowiązki służbowe, w zakresie dotychczas realizowanych zadań, w Izby Administracji Skarbowej w [...]. w Oddziale Celnym w T., natomiast od 1 marca 2017 r. rozpocznie się proces przedkładania propozycji określających nowe warunki zatrudnienia lub pełnienia służby. Powód 2 i 6 marca 2017 r. skierował do Dyrektora pozwanej pisma, wnosząc o ponowne rozpatrzenie jego sprawy i wskazując, że polecenie zmiany miejsca pełnienia służby traktuje jako decyzję administracyjną, a także że nie uwzględniono w dostatecznym stopniu jego kwalifikacji, przebiegu dotychczasowej służby i miejsca zamieszkania. Powód 4 maja 2017 r. złożył wniosek o udzielenie mu informacji dotyczącej braku propozycji pełnienia służby w Krajowej Administracji Skarbowej, opisując przebieg swojej służby i wskazując, że inni funkcjonariusze wykonujący takie obowiązki jak on otrzymali propozycje służby. Z kolei 28 maja 2017 r. złożył wniosek o przedstawienie propozycji służby lub pracy. W odpowiedzi z 7 czerwca 2017 r. Dyrektor pozwanej, powołując się na art. 165 ust. 7 przepisów wprowadzających ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej, wskazał, że ustawodawca pozostawił kierownikom jednostek organizacyjnych autonomiczne prawo w zakresie rodzaju propozycji jaka składana jest pracownikom lub funkcjonariuszom tej jednostki, jak również braku złożenia propozycji w stosunku do poszczególnych funkcjonariuszy czy pracowników; a w związku z tym, że nie przedstawiono mu propozycji służby lub pracy do 31 maja 2017 r., jego stosunek służbowy wygaśnie 31 sierpnia 2017 r. na podstawie art. 170 ust. 1 przepisów wprowadzających ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej. Pismem z 11 czerwca 2017 r. powód wezwał Dyrektora pozwanej do usunięcia naruszenia prawa poprzez złożenie mu pisemnej propozycji określającej nowe warunki zatrudnienia albo pełnienia służby. Wcześniej podobne pismo (z 5 czerwca 2017 r.) skierował też do Szefa Krajowej Administracji Skarbowej.

Szef Krajowej Administracji Skarbowej w piśmie z 19 czerwca 2017 r. wskazał, że nie ma możliwości złożenia funkcjonariuszowi propozycji dalszej pracy lub służby w izbie administracji skarbowej i to Dyrektorzy Izb Administracji Skarbowej odpowiadają za realizację polityki kadrowej, ponosząc odpowiedzialność za

propozycje pracy/służby dla pracowników/funkcjonariuszy zatrudnionych/pełniących służbę w kierowanych przez nich jednostkach organizacyjnych. Brak otrzymania propozycji pracy lub służby oznacza zaś wygaśnięcie stosunku pracy lub służby z dniem 31 sierpnia 2017 r. Dyrektor pozwanej 31 sierpnia 2017 r. w związku z wygaśnięciem stosunku służbowego przesłał powodowi świadectwo służby i przyznał powodowi, na podstawie art. 170 ust. 4 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. - przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (przepisy wprowadzające KAS) odprawę w wysokości sześciomiesięcznego uposażenia.

Powód 12 kwietnia 2018 r. wniósł do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...]. skargę na bezczynność Dyrektora pozwanej w związku z brakiem realizacji ustawowego obowiązku wydania decyzji administracyjnej przedstawiającej mu propozycję służby w Służbie Celno-Skarbowej w Krajowej Administracji Skarbowej na podstawie art. 165 ust. 7 przepisów wprowadzających ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej. Postanowieniem z 27 czerwca 2018 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w [...] odrzucił skargę, zaś Naczelny Sąd Administracyjny postanowieniem z 2 października 2020 r. oddalił skargę kasacyjną powoda.

Sąd Rejonowy wskazał, że bezsporny w sprawie był fakt, iż powód nie otrzymał propozycji określającej nowe warunki zatrudnienia albo pełnienia służby, a w takim przypadku, zgodnie z treścią art. 170 ust. 3 ustawy - Przepisy wprowadzające ustawę o KAS, wygaśnięcie stosunku służbowego funkcjonariusza, które następowało z dniem 31 sierpnia 2017 r., traktuje się jak zwolnienie ze służby. Sąd Rejonowy stwierdził, że zatrudnienie powoda w Służbie Celnej i następnie w Służbie Celno-Skarbowej było zatrudnieniem administracyjnoprawnym, funkcjonariusza w służbie celno-skarbowej.

Roszczenie, z którym wystąpił powód, oparte było na przepisach art. 67 i art. 56 Kodeksu pracy, zgodnie z którymi w razie naruszenia przez pracodawcę przepisów dotyczących wygaśnięcia umowy o pracę, pracownikowi przysługuje roszczenie o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach albo odszkodowanie. W ocenie Sądu Rejonowego przepisy te nie mogły mieć zastosowania w sprawie, ponieważ dotyczą one pracowniczych form zatrudnienia i nie mają zastosowania w przypadku zatrudnienia opartego na stosunku służbowym. Roszczenia przewidziane w tym przepisie przysługują więc tylko pracownikom. Sąd Rejonowy powołał się na

wyrok Sądu Najwyższego z 22 stycznia 2020 r. (I PK 209/18), który zapadł w analogicznym stanie faktycznym, w którego uzasadnieniu Sąd Najwyższy podkreślił, że „funkcjonariusz służby celnej, którego stosunek służbowy wygaś 31 sierpnia 2017 r. wskutek niezaproponowania mu dalszej służby, nie może żądać przywrócenia do pracy, lecz wydania decyzji dotyczącej jego stosunku służbowego, od której służy skarga do sądu administracyjnego”. Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, że żądanie przywrócenia do pracy w przypadku funkcjonariusza nie ma zakotwiczenia w prawie materialnym, a zatem podlega oddaleniu. Zdaniem Sądu pierwszej instancji powyższe stwierdzenie odnosi się do przyznanego pracownikom alternatywnie żądania odszkodowania. Zgodnie bowiem z treścią art. 67 k.p. w zakresie roszczeń pracownika odwołującego się do sądu pracy w razie naruszenia przez pracodawcę przepisów o wygaśnięciu stosunku pracy stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu pracy określające uprawnienia pracownika w razie niezgodnego z prawem rozwiązania przez pracodawcę umowy o pracę bez wypowiedzenia - pracownik może więc żądać przywrócenia do pracy na poprzednich warunkach, wraz z wynagrodzeniem za czas pozostawania bez pracy, albo zasądzenia odszkodowania (art. 56 § 1 k.p. i art. 57 § 1 k.p.). Dlatego w ocenie Sądu Rejonowego zgłoszone przez powoda żądanie nie przysługiwało mu w świetle obowiązujących przepisów kodeksu pracy, jak i przepisów regulujących dotychczas jego stosunek służbowy.

Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z 31 maja 2022 r., VIII Pa 247/21 w wyniku apelacji wniesionej od powyższego wyroku Sądu Rejonowego przez powoda, zmienił zaskarżony wyrok i zasądził od Izby Administracji Skarbowej w [...] na rzecz powoda kwotę 15.090,12 złotych tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem wygaśnięcie stosunku służby.

W ocenie Sądu Okręgowego nie budziła wątpliwości zasadność roszczenia powoda co do odszkodowania za bezprawne działania pozwanej Izby odnoszące się do wygaśnięcia stosunku jego służby. Sąd drugiej instancji zwrócił uwagę, że zagadnienia prawne leżące u podstaw roszczenia powoda zostały w sposób jednoznaczny wyjaśnione w orzecznictwie sądów powszechnych oraz Sądu Najwyższego, co zostało pominięte przez Sąd pierwszej instancji. Sąd Rejonowy wyszedł bowiem z nieprawidłowego założenia, że stosunek służbowy, określony jako

zatrudnienie administracyjnoprawne, uniemożliwia funkcjonariuszowi poszukiwanie ochrony na gruncie przepisów kodeksu pracy, co na wstępie czyni roszczenie niezasadnym bez konieczności badania przesłanek w postaci kryterium doboru pracowników. Sąd Okręgowy powołał się na treść art. 78 ust. 1 uchylanej ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 1799) zgodnie z którym stosunek służbowy funkcjonariusza powstawał w drodze mianowania, na podstawie zgłoszenia się do służby. Natomiast stosownie do art. 2 k.p. pracownikiem jest osoba zatrudniona na podstawie m.in. mianowania, przy czym mianowanie - stosownie do art. 76 k.p. - odbywa się w przypadkach określonych w odrębnych przepisach. Wobec tego do powoda mają zastosowanie przepisy odnoszące się do ochrony stosunku pracy, w tym art. 56 § 1 k.p. w zw. z art. 67 k.p. W orzecznictwie wielokrotnie wskazywano, że możliwe jest stosowanie art. 56 k.p. w stosunku do pracownika, któremu pracodawca nie zaproponował nowych warunków pracy i płacy, w następstwie czego jego stosunek pracy wygaś. W konsekwencji także art. 67 zdanie drugie k.p. znajdzie zastosowanie wobec funkcjonariusza w sytuacji, gdy wygaśnięcie stosunku służbowego na podstawie art. 170 ust. 1 przepisów wprowadzających ustawę o KAS prowadzi do naruszenia zasad współżycia społecznego, zakazu dyskryminacji lub zasady równego traktowania (wyrok Sądu Najwyższego z 16 czerwca 2021 r., III PSKP 25/21, OSNP 2022 nr 3, poz. 24). Wynika to z niekonsekwencji, jakiej dopuścił się ustawodawca przy formułowaniu przepisów o wygaśnięciu stosunku służbowego. Otóż w art. 170 ust 1 ustawy wprowadzającej ustawę o KAS posłużono się terminem wygaśnięcia stosunku pracy oraz stosunku służbowego. Natomiast przepisy kodeksu pracy w art. 63-67 regulują kwestie wygaśnięcia umowy o pracę, które z zasady jest nie są zależne od woli stron. Skoro jest to zdarzenie niezależne od woli stron (a tak należy traktować rozwiązanie ustawowe o wygaśnięciu stosunku z mocy prawa), to nie można uzależniać go od decyzji pracodawcy, jakim jest niezapropozowanie nowych warunków zatrudnienia albo pełnienia służby. Brak propozycji niewątpliwie stanowi przejaw woli pracodawcy i jak zauważył Sąd Najwyższy w wyroku z 9 lipca 2020 r., III PK 31/19 (LEX nr 3084207), to nie upływ czasu stanowił właściwą przyczynę wygaśnięcia. Dodał, że wygaśnięcie stosunku pracy można określić jako skutek zaniechania. To zaś upodabnia tę instytucję do rozwiązania stosunku pracy z przyczyn niedotyczących

pracownika (zwłaszcza organizacyjnych powodujących konieczność zmniejszenia zatrudnienia) i tym bardziej nakazuje oceniać przez pryzmat kryteriów, które zadecydowały o tym, że jedni pracownicy otrzymali propozycję dalszego zatrudnienia, a inni takiej propozycji nie dostali.

Sąd Okręgowy odwołując się do art. 165 ustawy wprowadzającej przepisy o KAS wskazał, że ust. 7 tego przepisu odnosi się jednakowo do pracowników i funkcjonariuszy, nie różnicując ich sytuacji ze względu na podstawę zatrudnienia, a potwierdzeniem tego jest art. 170 ust. 1 tej ustawy, który stanowi o przyczynach wygaśnięcia stosunku zatrudnienia. Przepisy nakazują traktować obydwie grupy jednocześnie i odnosić do nich te same kryteria doboru. W ocenie Sądu drugiej instancji art. 170 ust. 1 ustawy wprowadzającej przepisy o KAS nie pozwala na akceptowanie sytuacji, w której wprowadzona reforma administracji skarbowej prowadzi do wygasania stosunków służbowych na podstawie arbitralnego zachowania dyrektora pozwanej Izby, a które - jak wyżej wspomniano - jest przejawem woli pracodawcy. Stosownie do art. 165 ust. 7 tej ustawy, powinien on zastosować kryteria doboru funkcjonariuszy, które określone zostały przez posiadane kwalifikacje i przebieg dotychczasowej pracy lub służby, a także dotychczasowe miejsce zamieszkania.

Sąd Okręgowy zgodził się ze stanowiskiem pozwanej, że ustawa nie nakłada obowiązku kontynuowania zatrudnienia ze wszystkimi pracownikami, a dyrektor Izby ma uprawnienia do ich doboru, jednak nie można z takiego założenia wyprowadzać wniosku, zgodnie z którym dobór ten może być zupełnie dowolny. Sąd drugiej instancji przytoczył zawarte w wyroku Sądu Najwyższego z 29 września 2020 r., III PK 164/19 (LEX nr 3060574) ujęcie historyczne przepisów reformujących administrację skarbową, zgodnie z którym w orzecznictwie wypracowano standard ochrony pracowników, których stosunek pracy wygasał na podstawie rozwiązań przewidzianych w ustawach, gdy wygaśnięcie stosunku pracy było konsekwencją podjęcia przez pracodawcę decyzji o niezaproprowaniu nowych warunków pracy i płacy. Taki wniosek wynika ze wspomnianej wyżej niekonsekwencji ustawodawcy, który uregulował kwestie wygaśnięcia stosunku służbowego, uzależniając to od decyzji pracodawcy o niezaproprowaniu nowych warunków pełnienia służby. W szczególności w sytuacji, gdy wygaśnięcie tego stosunku następuje wśród

funkcjonariuszy zajmujących te same stanowiska, a przepisy nie nakładają obowiązku wyjaśnienia dlaczego rozwiązano stosunek pracy z konkretnym pracownikiem, pozostawiając na stanowiskach inne osoby, których także dotyczy reforma. W takiej sytuacji należało zastosować mechanizm zapobiegający nadmiernej uznaniowości pracodawcy, który zawarty został w art. 56 § 1 w zw. z art. 67 k.p.

Sąd Okręgowy stwierdził, że skoro wygaśnięcie stosunku służbowego na gruncie art. 170 ust. 1 przepisów wprowadzających ustawę o KAS należy traktować jak wygaśnięcie stosunku pracy z przyczyn niedotyczących pracownika, a nie z przyczyn niezależnych od woli stron - jak w przypadku „tradycyjnego” wygaśnięcia umowy o pracę - to dopiero wskazanie kryteriów doboru pracownika do zwolnienia jako uzupełnienie ogólnie określonej przyczyny rozwiązania stosunku pracy w postaci zmian organizacyjnych, uwidacznia cały kontekst sytuacyjny, w jakim doszło do zwolnienia konkretnej osoby i pozwala pracownikowi zorientować się, dlaczego to jemu złożono tej treści oświadczenie woli, oraz podjąć próbę podważenia zasadności dokonanego przez pracodawcę rozwiązania stosunku pracy (wyrok Sądu Najwyższego, III PSKP 25/21). Na gruncie przepisów wprowadzających ustawę o KAS przyjmuje się, że próba podważenia zasadności wyznaczona została właśnie przez art. 165 ust. 7 ustawy, który powinien stanowić wzorzec dokonania przez pracodawcę selekcji pracowników kwalifikujących się do dalszego zatrudnienia oraz kwalifikujących się do podjęcia przez niego decyzji o nieprzedstawieniu propozycji zatrudnienia. Brak przeprowadzenia takiego procesu oznacza naruszenie zasady równego traktowania, a tym samym naruszenie przepisów o wygaśnięciu stosunku służbowego. To z kolei uprawnia funkcjonariusza do występowania z roszczeniami wskazanymi w art. 56 § 1 k.p. W ocenie Sądu drugiej instancji pozwana nie przeprowadziła żadnej oceny powoda w kontekście możliwości dalszego zatrudnienia nawet w sytuacji, gdy powód wprost o to zabiegał. Jako jedyny funkcjonariusz w swojej jednostce nie otrzymał propozycji, pomimo wysokich kwalifikacji, doświadczenia i dobrych opinii służbowych. Stanowisko pozwanej opierało się na założeniu, że jej dyrektor miał dyskrecjonalne uprawnienie do nieprzedłożenia propozycji dalszego zatrudnienia, co jak wykazano wyżej nie jest zasadne. Ostatecznym potwierdzeniem tego jest stanowisko sformułowane w toku

rozprawy, w którym pełnomocnik pozwanej nie był w stanie wyjaśnić co zdecydowało o nieprzedstawieniu propozycji zatrudnienia powodowi. Kwestia ta nie została też wyjaśniona w dalszych pismach procesowych.

Sąd Okręgowy uznał, że w przypadku powoda doszło do naruszenia przepisów dotyczących wygaśnięcia stosunku pracy, co uzasadniało zasądzenie na jego rzecz odszkodowania zgodnie z art. 56 § 1 k.p. w zw. z art. 67 k.p.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego wniosła strona pozwana oznacza tym razem jako Skarb Państwa – Izba Administracji Skarbowej w [...], reprezentowana przez radcę prawnego A. G., której pełnomocnictwa do działania w postępowaniu kasacyjnym udzielił dyrektor Izby Skarbowej w [...]. Strona pozwana zaskarżyła wyrok ten w całości i wniosła o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w innym składzie ewentualnie uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i rozstrzygnięcie sprawy co do istoty a także zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za wszystkie instancje według norm przepisanych oraz rozpoznanie skargi kasacyjnej na rozprawie.

W skardze kasacyjnej podniesiono w szczególności zarzut naruszenia art. 379 pkt 2 w zw. z art. 199 § 1 pkt 3 k.p.c. i art. 67 § 2 k.p.c. przez niestwierdzenie przez Sąd Rejonowy nieważności z powodu braku zdolności sądowej i procesowej po stronie pozwanej Izby Administracji Skarbowej w [...], w związku z błędnym (niewłaściwym) oznaczeniem strony pozwanej, ponieważ stroną pozwaną może być tylko podmiot, który ma zdolność sądową, a w niniejszej sprawie osobą prawną jest Skarb Państwa a nie pozwana (*stacio fisci*).

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powód wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa prawnego w wysokości ustalonej według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna wniesiona w imieniu Skarbu Państwa - Izba Administracji Skarbowej w [...] przez radcę prawnego legitymującego się pełnomocnictwem dyrektora Izby Skarbowej w [...] podlega odrzuceniu.

Przypomnieć należy, że przedmiotem postępowania w sprawie, w której wniesiono skargę kasacyjną było – ostatecznie – roszczenie powoda o odszkodowanie za niezgodne z prawem wygaśnięcie stosunku służby funkcjonariusza Służby Celnej. Powodowi nie przedstawiono bowiem propozycji służby lub pracy do 31 maja 2017 r., w wyniku czego jego stosunek służbowy wygasł 31 sierpnia 2017 r. na podstawie art. 170 ust. 1 przepisów wprowadzających ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej. Z powyższego wynika, że powód dochodził roszczeń z tytułu stosunku służbowego.

Jak wyjaśniono chociażby w wyroku Sądu Najwyższego z 21 kwietnia 2022 r., I PSKP 64/21 (OSNP z 2023 r. Nr 4, poz. 32), sprawy dotyczące roszczeń ze stosunku służbowego nie są sprawami z zakresu prawa pracy, w których stroną pozwaną jest pracodawca, którym w przypadku administracji skarbowej są obecnie izby administracji skarbowej. Roszczenie o odszkodowanie z tytułu wygaśnięcia stosunku służbowego jest wywodzone z administracyjnoprawnego stosunku służbowego (co do innych roszczeń tego rodzaju zob. np. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2006 r., III PZP 1/05, OSNP 2006 nr 15-16, poz. 227; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 2010 r., II PZP 5/10, OSNP 2010 nr 23-24, poz. 279). W sprawach takich stroną pozwaną powinien być Skarb Państwa reprezentowany przez właściwą Izbę Administracji Skarbowej, zastępowany przed Sądem Najwyższym wyłącznie przez Prokuratorię Generalną Rzeczypospolitej Polskiej (zob. również uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2020 r., III PZP 7/19).

W niniejszej sprawie postępowanie przed sądem pierwszej i drugiej instancji toczyło się przeciwko Izbie Administracji Skarbowej w [...]. W powołanym wyżej wyroku w sprawie I PSKP 64/21 wyjaśniono zaś, że w postępowaniu apelacyjnym możliwe jest sprostowanie niewłaściwego oznaczenia strony pozwanej, co do tożsamości której nie ma wątpliwości (zob. także orzeczenia Sądu Najwyższego: z dnia 18 czerwca 1998 r., II CKN 817/97, OSNC 1999 nr 1, poz. 16; z dnia 9 sierpnia 2000 r., I CKN 749/00, LEX nr 52784; z dnia 10 grudnia 2001 r., I PZ 93/01, OSNP 2003 nr 24, poz. 597; z dnia 9 sierpnia 2005 r., III PK 63/05, OSNP 2006 nr 11-12, poz. 180; z dnia 13 października 2008 r., II CSK 187/08, LEX nr 577164; z dnia 28 października 2009 r., I PK 95/09, LEX nr 558565 oraz z dnia 14 września 2016 r.,

III CSK 309/15, LEX nr 2186573). Nie ulega bowiem wątpliwości, że postępowanie w niniejszej sprawie toczyło się z udziałem strony pozwanej (właściwa jednostka organizacyjna działająca za Skarb Państwa), której tożsamość nie budziła wątpliwości do momentu przegrania przez nią sprawy przed Sądem drugiej instancji i wniesienia przez stronę pozwaną (oznaczoną jako Skarb Państwa – Izba Administracji Skarbowej) skargi kasacyjnej. Jednocześnie strona pozwana została jedynie niewłaściwie oznaczona w komparycji wyroków Sądów pierwszej i drugiej instancji, analogicznie jak w sprawie I PSKP 64/21.

Oznacza to, że skargę kasacyjną mogła wnieść strona pozwana oznaczona jako Skarb Państwa – Izba Administracji Skarbowej w [...] (co miało miejsce). Jednakże skarga kasacyjna wniesiona w imieniu Skarbu Państwa przez radcę prawnego lub adwokata podlega odrzuceniu *a limine* ze względu na brak zdolności postulacyjnej skarżącego (postanowienie SN z 27 stycznia 2022 r., II PSK 213/21, LEX nr 3397268). Zgodnie z art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy z 15 grudnia 2016 r. o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (jednolity tekst: Dz.U. z 2023 r., poz. 1109) do zadań Prokuraturii Generalnej należy wyłączne zastępstwo Skarbu Państwa przed Sądem Najwyższym. O ile zatem w postępowaniu przed sądami powszechnymi Izba Administracji Skarbowej w [...] mogła być traktowana jako reprezentujący Skarb Państwa organ państwowej jednostki organizacyjnej, z której działalnością wiąże się dochodzone przez powoda roszczenie, o tyle z chwilą wejścia tej sprawy na etap postępowania kasacyjnego wyłączne zastępstwo przysługiwało Prokuraturii Generalnej. Oznacza to, że skargę kasacyjną mógł skutecznie i w imieniu pozwanego wnieść tylko radca Prokuraturii Generalnej (zob. także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2018 r., V CSK 279/17, LEX nr 2490927).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398³ § 3 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

[SOP]

[ał]

